

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ἔτος Α΄.

ἈΘΗΝΗΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1879.

Ἀριθ. 10

Ἡ Σοφία.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ἀπὸ τὸ βουνὸ μὲ χάρι
Ἐβῆκε τὸ λαμπρὸ φεγγάρι,
Καὶ φαρμακὸν χαμογελαῖ,
Καὶ σὰν σφαῖρα πυρωμένη
Κατ' ὀλίγον ἀναβαίνει
Ἐπὶ τοὺς αἰθέρα ὑψηλά.

Σκότος ἦτο κ' ἠφανίσθη
Ὅλ' ἡ χώρα ἐφωτίσθη.
Ποῖα εἴμορφος εἰκὼν!
Ἐφωτίσθησαν κοιλάδες.
Καὶ βουνὰ καὶ πεδιάδες
Καὶ τὸ δάσος τῶν πευκῶν.

Καὶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου
Τὸ φεγγάρι τὸ καλὸν μου
Λάμπην στέλλει ἄπ' ἐκεῖ,
Καὶ τὴν παιδικήν μου κλίνην
Τὴν ἐφώτισε κ' ἐκαίειν
Μὲ τὸ χρώμα τὸ γλυκὺ.

Καὶ μὲ βλέπει πῶς πλησίον
Τῶν εἰκόνων τῶν ἁγίων
Τὸν Θεὸν παρακαλῶ.
Καὶ μὲ συντριβὴν καρδίας
Δέομαι τῆς Παναγίας
Μὲ τὰ θεῖα ἠμυλῶν.

Φεγγαράκι, χαίρει τώρα
Νὰ πλαγιάσω εἰνε ὦρα,
Καὶ γλυκὰ νὰ κοιμηθῶ.
Ἐνωρὶς νὰ ἐξυπνήσω,
Τὸν Θεὸν νὰ εὐλογήσω
Κ' εἰς τὸ ἔργον νὰ δοθῶ.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΣΗΝΟΣ.

ΤΑ ΠΤΗΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑ

Ἡμέραν τινὰ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ὀκτωβρίου μικρὰ τις κόρη ἡλικίας ἕως ἑνδεκά ἑτῶν ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τῆς. Ἡ ὠραία καὶ φαειρὰ αὐτῆς μαρφή ἐλαμπρύνετο ὑπὸ τῶν θερμῶν κατ' ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσημέριον ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Ἡ Σοφία (οὕτως ὠνομάζετο ἡ κόρη) εἶχε πρὸ μικροῦ ἀναγνώσει μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη θέσει ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς, ἐστήριγμένην δὲ ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς, καθὼς φαίνεται ἐν τῇ σπιθην εἰκονογραφίᾳ, ἐθαύμαζεν ἐν ὀλοκαίνοισιν ἡμερομίσθημα τῶν ἑκατὸ φράγκων, ἀνοικμένον ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς.

Ἦσαν λοιπὸν πτωχοὶ οἱ γονεῖς τῆς Σο-

φίας, ὥστε μόνη ἡ θεὰ ἐνὸς τοιούτου χαρτονόμισματος νὰ τὴν καθίστα τὸσον εὐτυχῆ;

Τὰ περικυκλοῦντα αὐτὴν πράγματα ἐμαρτύρουσαν ὅλος τὸ ἐναντίον. Τὸ μικρὸν δωμάτιόν τῆς ἦτο πλήρες ἀντικειμένων τῶν ὁποίων τὸσον ἀγαπῶσιν αἱ μικραὶ κορπίδες τῆς ἡλικίας τῆς, καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐπιθυμοῖ περισσότερο. Κατ' αὐτὴν μάλιστα τὴν ἡμέραν, παρὰ τὸ συνήθες, ἡ κόρη τῆς ἦτο πλήρες ἀνθοδουριῶν, ἐκτός δὲ πολλῶν ἄλλων νέων ὀσφύων, ἐν κισσῶν, περιχον ὅλα τὰ ἐργαλεῖα τὰ χρησιμεύοντα εἰς τὰς γυναικείας ἐργασίας, ἀπέτελει τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Τὰ δῶρα ταῦτα πάντα εἶχε λάβει τὴν πρώτην τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, διότι εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, οὐδεὶς δὲ εἶχε λησμονήσει τὴν λαμπρὰν ἐκεῖνην ἐπέτειον ἡμέραν τῶν γενεθλίων τῆς, μηδ' αὐτῆς τῆς γραίας θεῖας τῆς ἐξαιρουμένης, ἡ ὁποία, ἐπειδὴ κατόμιε μικρὰν τινα πόλιν τῆς δούλης Ἑλλάδος καὶ δὲν εὗρσκε πράγματα τὰ ὅποια ἴδοντο νὰ ἀρεσκῶσιν εἰς τὴν μικρὰν ἀνεψιὰν τῆς, τὴν ἐστὲλλε κατ' ἔτος ἑκατὸ φράγκα διὰ νὰ ἀγοράζῃ ἡ ἴδια πράγματα τῆς ἀρεσκείας τῆς.

Ἡ Σοφία εἶχεν ἀνατραφῆ ὑπὸ μητρὸς ἠναρέτου καὶ θεοσεβοῦς, ἐπομένως δὲν ἦτο ματαιόδοξος.

Πολλάκις οἱ γονεῖς τῆς ἐξετίλουν τὰς ἐπιθυμίας τῆς, ἀλλ' αὐτὴ σχεδὸν οὐδέποτε ἔκαμνε παραλόγους ἀπαιτήσεις.

Πρὸ ἑξ ἑπομένου μηνῶν εἶχε μίαν ἐπιθυμίαν ἡ ὁποία καθ' ἑκάστην κῶζανεν εἰς τὴν ἀθάνατον καρδίαν τῆς. Διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅμως τὸν πόθον τῆς ἐκεῖνον ἐπερίμενον ἀνοπομόνας νὰ λάβῃ τὸ ἑκατοντάφραγκον παρὰ τῆς θεῖας τῆς.

Καθ' ἣν στιγμὴν λοιπὸν ἡμεῖς ἐγνωρίσαμεν τὴν Σοφίαν, ἐκεῖνη δὲν ἐθαύμαζεν αὐτὸ τοῦτο τὸ χαρτονόμισμα, ἀλλ' εἶχε παρασυρῆ ὑπὸ τῆς φαντασίας τῆς εἰς τὸ μέγα κλωδίον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου θὰ ἐκελεύοντο καὶ θὰ ἐπῆδον ὅσα ὠραία καὶ σπάνια πτηνὰ θὰ ἠγόραζε δι' αὐτῶν τῶν χρημάτων. Αὕτη ἦτο ἡ πρὸ μηνῶν ἐπιθυμία τῆς καὶ τὴν πραγματοποιήσιν ταύτης ἔχουσα ἤδη

βεβαίαν ἡ Σοφία ὑπελόγιζεν ἀγαλλομένη τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν τῆς.

Πρὸ τριῶν τετάρτων τῆς ὥρας καὶ πλέον ἡ Σοφία ἦτο ἀφηρημένη εἰς τὰς σκέψεις ταύτας, καὶ οὐδόπως ἠνύνησεν ὅτι ὁ καιρὸς ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται εἰς θυελλώδη καὶ ὅτι μαῦρα νέφη ἐπασσασαύοντο εἰς τὸν οὐρανόν. Τὸ δωμάτιόν τῆς μικρῆς μας φίλης ἐσκοτεινίσσε ὡς νὰ εἶχε πλησιάζῃ ἡ νύξ, αἶφνης δὲ ἐπνευσεν ἀνεμὸς τοσοῦτον σφοδρὸς ὥστε νέφη ὀλόκληρα κονιορτοῦ ἀνεσηκώθησαν, συμπαρασύροντα μεθ' ἑαυτῶν τὰ κίτρινα πλέον καὶ ἀπεξηραμένα φύλλα τῶν δένδρων τὰ ὅποια περιστρέφοντο εἰς τὸν αέρα ὡς δαιμονισμένα. Ἡ Σοφία, συνελθοῦσα τέλος ἐκ τῶν ὀνείρων τῆς, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς ἦτο πλέον πολὺ ἀργὰ διότι μόνον τὴν ἐπιστολήν εὗρεν ἐκεῖ, τὸ δὲ χαρτονόμισμα, ὡς ἐλαφρότερον, εἶχε παρασυρῆ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ἵπτατο ἤδη πολὺ ὑψηλά, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὰ πολυπόθητα μικρὰ πτηνὰ. . . .

Ἡ Σοφία, βλέπουσα τὰ ὄνειρά τῆς ματαιούμενα καὶ ἐξαφανιζόμενα μετὰ τοῦ κονιορτοῦ, ἐξέβαλε κατὰ πρώτον φωνὴν ἀπελπιστικὴν, καὶ κατόπιν καταλυπημένη καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα τῆς, διὰ νὰ ζητήσῃ, ἀν οὐχὶ θεραπεῖαν τοῦ κακοῦ, τοῦλάχιστον λόγους παρηγορίας.

Εἰς τὸ κάτω πάτωμα μικρῆς τινος καὶ γειτονικῆς οἰκίας, εἰς δωμάτιον πολὺ διαφορετικὸν ἐκεῖνου τὸ ὁποῖον κατελείψαμεν, μικρὸς τις παῖς ὁμιλῆς τῇ Σοφίᾳ ἐκάθητο ὁμοίως πλησίον τοῦ παραθύρου του πρὶν ἀκόμη ἡμεῖς ἴδωμεν τὴν Σοφίαν. Γονατισμένος ἐπὶ τινος καθίσματος ὑπὸ τὰς ζωογόνους ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἐμελέτα μετὰ ζήλου τὸ μάθημά του. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔριπτε περίλυπον βλέμμα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δωματίου. Ἐπὶ τινος ἀθλίας κλίνης ἐκοιμάτο ἡ μήτηρ του, ὡρὰ ὡς πτώμα ἡ ἀδύνατος ἀναπνοή τῆς μόλις ἐκίνει τὸ κάτισταχον στῆθός τῆς. Καὶ ὅμως δὲν ἦτο ἡ ἀσθένεια μόνη

ἥτις εἶχε καταστήσει τὴν πτωχὴν ταύτην μητέρα τὸσον ὠχρὰν καὶ ἰσχνήν, ἀλλὰ ἡ πολλὴ ἐργασία καὶ ἡ δυστυχία, πρὸ πάντων δὲ αἱ μεγάλα στερησεις.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καλοῦ Κλεομένου ἐπιπτον ἐπὶ τῆς μητρὸς του στεγνοί, ἀνεσηκώοντο δ' ἐκείθεν καταβρεκτοὶ ὑπὸ δακρύων καὶ ἀνυφούντο πρὸς τὸν οὐρανόν· ἐκεῖ εἶχε τὰς ἐλπίδας του. Ὁ Θεὸς μόνον ἠδύνατο νὰ ἀποδιώξῃ τὴν δυστυχίαν ἐκ τῆς πενυχρῆς τῶν κατοικίας.

Οἱ πόθοι τοῦ Κλεομένου ἦσαν ἐλάχιστοι· δὲν ἐζήτηε παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰμὴ μόνον τὸ μέσον τοῦ νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὴν μητέρα του ὀλίγον καλὸν ζωμὸν καὶ ὀλίγον ἄρτον. Καὶ ἵνα ἀπολαύσῃ ταῦτα ἐνόμιζε ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ κανὲν θαῦμα, διότι ἡ μήτηρ του ἦτις διὰ τῆς ἐργασίας τῆς προσεπάθει νὰ συντηρήσῃ ἑαυτὴν καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὸν υἱὸν τῆς, ἡ μήτηρ, λέγω, αὕτη πρὸ δέκα ἡδὴ ἡμερῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τῆς, τὰ δὲ ὀλίγα χρήματα τὰ ὅποια εἶχεν οἰκονομήσει ἐκ τῶν μικρῶν ἡμερομισθίων τῆς κατηναλώθησαν πλέον, καὶ οὐδὲ λεπτόν ὑπελείπετο. . . .

Ὁ Κλεομένης μετὰ καρδίαν τεθλιμμένην, ἀλλὰ πλήρως πίστεως πρὸς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ἐπανέλαβε τὴν μελέτην του, ἐλπίζων ὅτι διὰ τῆς μαθήσεως θὰ δυνήθῃ μίαν ἡμέραν νὰ ἀνακουφίσῃ καὶ τὴν μητέρα του.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἡ μήτηρ του ἐξύπνησε καί, ἰδοῦσα τὸν υἱὸν τῆς ἀφωσιωμένον εἰς τὴν μελέτην, τῷ λέγει μετὰ τὴν ἀσθενῆ φωνὴν τῆς:

— Κλεομένη μου, ἀκόμη μελετᾷς; Πόσον εἶνε ὠραία ἡ σημερινὴ ἡμέρα! Ὅσα σὲ ὠφελήσῃ πολὺ νὰ κάμῃς ἕνα μικρὸν περίπατον μετὰ τὸν Κέρβερον.

Ὁ Κέρβερος ἦτον ὠραῖος καὶ πιστὸς τις κύων, εὐγενεὺς καταγωγῆς, ὃν ὁ Κλεομένης εἶχε σώσει ἀπὸ τοῦ θανάτου εἰς τὸν ὁποῖον σκληροκαρδιοὶ τινες παῖδες τὸν εἶχον καταδικάσει μίαν ἡμέραν, ὅτε ἀκόμη ἦτο μικρὸς. Ὁ Κέρβερος, εὐγνώμων πρὸς τὸν σωτῆρά του, ἠκολούθησεν αὐτόν καὶ ἔκτοτε οὐδέποτε ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τοῦ Κλεομένου. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος δὲν εἶχεν ἀδελφόν

οὔτε ἀδελφὴν, ὡς μόνον σύντροφον καὶ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ εἰς τὰ παιγνίδια τοῦ εἶχε τὸν Κέρβερον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἐπεριποιεῖτο ὡς φίλον του· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ Κέρβερος ἐπέβητο καὶ ὑπήκουε τὸν μικρὸν κύριόν του, πρόθυμος πάντοτε εἰς πᾶσαν περίστασιν νὰ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν πίστιν του.

Εἰς τὸν περίπατον ἐνόησε, ὅπῃ τὸν μικρὸς παῖς ἐκουράζετο τρέχων, ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς γλῆσς καὶ ἀκουμβῶν τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ Κερβέρου ἀνεπαύετο, καὶ συχναὶς μάλιστα ἐκοιμάτο. Ὁ κύων ὅμως δὲν ἐκοιμάτο ὅσον κουρασμένος καὶ ἂν ἦτο καὶ ὄση ζῆστη καὶ ἂν ἐκαμνε, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔμενεν ἀγρυπνός, διότι φοβότανε πόσον πολὺτιμος ἦτο ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον ὄφειλε νὰ φυλάξῃ.

Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ τοῦ Κλεομένου εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ὄρατον κύνα, ἐπέτρεπεν εἰς τὸν μικρὸν ἄλλως τε υἱὸν τῆς νὰ ἐξέρχεται μόνος μετ' αὐτοῦ εἰς μακρυνούς περιπάτους.

Ὁ Κλεομένης πρόθυμος πάντοτε νὰ ὑπακούῃ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ νεύματα τῆς μητρὸς του, ἠτοιμάσθη διὰ τὸν περίπατον, καὶ προσκαλέσας τὸν Κέρβερον τῷ εἶπε :

— Ἐλθέ, Κέρβερε ! Ἴσως εὐρωμένος εἰς τὸν περίπατον καμμίαν λίραν, καὶ τότε θὰ ἴδῃς πῶς θὰ ἀναρρώσῃ ἀμέσως ἡ μήτηρ μου.

Καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του Κερβέρου ἐξῆλθεν ὁ παῖς.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡμεῖς ἐγνωρίσαμεν τὴν Σοφίαν, ὁ Κλεομένης εἶχε φθάσει πλέον πλησίον τοῦ Ἰλισσοῦ ποταμοῦ· ἐκεῖ δὲ εὐρῶν στέφανον βαρελίου καὶ μικρὰν τινα βάρβδον ἐπαίξεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο παιγνίδιον τὸ λεγόμενον στεφάρι, μέχρις ὅτου κουρασθεὶς ἐξηπλώθη κατὰ τὴν συνήθειάν του παρὰ τὴν ὄχθην καὶ ἀπεκοιμήθη, ὡς προσκεφάλαιον ἔχων τὸν πιστὸν καὶ ἀγρυπνὸν Κέρβερον.

Ὁ Κλεομένης εἶδεν ὄνειρον. Ἐβλέπεν ὅτι αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ του εὐρίσκοντο ἐντὸς λέμβου ἀνευ πανίου καὶ ἐταξείδευον κωπηλατοῦντες. Μέχρις τίνος ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος καὶ τὸ ταξίδιον ἦτο μὲν κοπιαστικὸν

ἐνεκα τῆς κωπηλασίας, ἀλλ' ἦτο εὐχάριστον καὶ οὐδεὶς κίνδυνος ἐπρομηνέτο.

« — Ἐκουράσθης, τέκνον μου, τῷ ἔλαγεν ἡ μήτηρ, ἡ κόπη εἶνε πολὺ βαρεία διὰ σέ. »

« — Δὲν αἰσθάνομαι τὴν κούρασιν, μήτηρ μου, διότι συλλογίζομαι πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν νῆσον ἐκείνην, ὅπου τὰ πάντα εἶνε ἀφθονα καὶ ἀποκτῶνται δι' ὀλίγου κόπου. »

« — Ναί ! ἀληθὲς εἶνε αὐτό, ἀγαπητέ μου, ἀλλὰ βλέπεις πόσον πρέπει νὰ κοπιῶσῃμεν πρῶτον διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν νῆσον ; »

Πρὶν ἢ προεβάθῃ ὁ Κλεομένης νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς μητρὸς του, σφοδρότατος ἀνεμὸς συνετάραξε τὴν θάλασσαν καὶ παρέσυρε τὴν λέμβον. Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς τὸ ναυάγιον ἦτο ἀφουκτον. Τὰ κύματα βροχόμενα εἰσῆρχοντο μετ' ὀσμῆς εἰς τὴν λέμβον, καὶ ἠπειλοῦν νὰ καταβυθίσωσιν αὐτήν.

Εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην στιγμὴν τῆς ἀπελπίστας ὁ Κλεομένης ἐξύπνησεν ἐντρομος. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἴδῃ τὸν ἥλιον λάμποντα καὶ τὴν φύσιν φαιδρᾶν, ὡς ἦτο πρὶν κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, εἶδε νέφη πυκνὰ καλύπτοντά τὸν οὐρανὸν καὶ ἤκουσε τὸν ἀνεμὸν μωκόμενον καὶ ἀπειλοῦντα.

Φαντάσθητε, μικροὶ μου φίλοι, τὴν ἐκπλήξιν καὶ τὸν τρόμον τοῦ Κλεομένου, ὕστερον ἀπὸ τὸ τρομακτικὸν ἐκεῖνο ὄνειρον νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ εὐρεθῇ πλησίον μὲν τοῦ Κερβέρου, ἀλλ' ἐκτεθειμένος εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην καταγίδια ἥτις πρὸ ἡμισείας ὥρας ἐμαίνετο καὶ ἐτάρασσε τὴν φύσιν ! Ἐνόμισεν ὅτι τὸ ὄνειρον ἦτο πραγματικὸν καὶ ἐπίσθη ὅτι διατρέχει κίνδυνον.

Ποῦ νὰ καταφύγῃ ! Εἰς τὴν προσευχὴν μόνον εὐρίσκει τὸ ἀσφαλέςτρον μέσον τῆς σωτηρίας. Ἐγυμνέτησε, καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς δέησιν πρὸς τὴν Θεομήτορα : « Παναγία Δέσποινα, ἥτις γνωρίζεις τὴν στοργὴν τὴν ὁποῖαν τρέφει ἡ μήτηρ πρὸς τὸ τέκνον τῆς, ὅταν μάλιστα τοῦτο εἶναι μονογενές, ὅταν αὐτὸ καὶ μόνον εἶνε ἡ ἐλπίς τῆς, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ πάθω κακὸν τι. Ἐὰν ἐγὼ ἀπολε-

Ὁ Κλεομένης ἀπακοιμήθη, ὡς προσκεφάλαιον ἔχων τὸν πιστὸν καὶ ἀγρυπνὸν Κέρβερον.

αἰῶ ποῖος θάλει φροντίσει διὰ τὴν ἀσθενοῦσαν μητέρα μου ; Ὁ λυτρωτὴς μας Ἰησοῦς, ὁ Γίός σου, ἀποθνήσκων ἐν τῷ σταυρῷ σοὶ ἀφῆκε παρήγορον τὸν Ἰωάννην, ἀλλ' ἐγὼ ποῖον θὰ ἀφήσω πρὸς τὴν μητέρα μου ; . . . »

Ἄνεμος σφοδρότατος πνεύσας κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠνάγκασε τὸν Κλεομένην

νὰ διακόψῃ τὴν προσευχὴν του καὶ νὰ εὐρῇ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς θαυροβρέκτους ὀφθαλμούς του, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κοινορτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ τὸν τυφλώσῃ ἐντελῶς. Ἡ πνοὴ αὕτη ἡ τόσο ὀσμυπτικὴ ἦτο καὶ ἡ τελευταία, ἀλλ' ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνη ἥτις εἶχεν ἀφαρπάσει τὸ χαρτονομίσμα τῆς Σοφίας.

Ὁ οὐρανὸς ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τῶν νεφῶν, καὶ ὁ ἥλιος ἐστειλε πάλιν εἰς τὴν γῆν τὰς λαμπράς του ἀκτίνας.

Ὁ Κλεομένης, συνελθὼν ἐκ τῆς ζάλης, ἐθαύμασε τὴν αἰρηνθίαν ταύτην μεταβολὴν τῆς φύσεως, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐξεπλάγη, ὅτε, θελήσας νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Παναγίαν, διότι εἰσέηκουσε τὴν προσυχὴν του, εἶδε καταρχόμενον ἐκ τοῦ ὕψους χάρτην τινὰ ὁμοιάζοντα πρὸς χαρτονομίσμα. Ὅποια χαρὰ διὰ τὸν μικρὸν μας φίλον! Τὸ χαρτονομίσμα ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν του ἵπὸ ἑκατοντάφραγκον. Ἐνόμισεν ὅτι κατῆλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡς ἀπάντασις εἰς τὴν προσυχὴν του. Μόλις ἐτόλμησε νὰ τὸ ἐγγίσῃ κατ' ἀρχάς, ἔπειτα δὲ ἐνθαρρυνθεὶς τὸ ἔλαβε καὶ σκιρτῶν ἀπὸ χαρᾶν: «ὦ! ἀνεφώνησε, βλέπεις Κέρβερε; δὲν σοὶ εἶπον ἐγὼ ὅτι θὰ εὐρωμεν καμμίαν λίραν! Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἀγαπᾷ τὴν μητέρα μου· δὲν τὴν ἀφήκε νὰ ἀποθάνῃ! Μὲ ἑκατὸ φράγκα θεραπεύεται ἡ μήτηρ μου καὶ εὐρίσκει καὶ ἐργασίαν!»

Ὁ Κλεομένης κατηυθύνθη πρὸς τὴν ἀγορὰν ὅλως χαίρων, καὶ ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ φίλου του. Ἐκεῖ ἠγόρασε κρέας διὰ τὴν μητέρα του καὶ ἄρτον. Δέσας δὲ αὐτὰ ἐντὸς μανδυλίου τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν Κέρβερον διὰ νὰ τὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν· ἐκεῖνος δὲ δέσας ἐντὸς ἄλλου μανδυλίου τὸ ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ χαρτονομίσματος ἐπανήρξατο πλήρως χαρὰς πρὸς τὴν μητέρα του. Ἐνῶ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ βλέψας ἐξ ὕψους τὴν θύραν δύο ὑπηρετας, αἵτινες ἐφάνησαν ὡς νὰ ἐζήτησαν ἀπὸ αὐτῶν τὸν Κλεομένης ἀκροαθεὶς ἤκουσε παρ' αὐτῶν τὴν λέξιν χαρτονομίσμα καὶ ἀμέσως τοὺς πλησιάζει καὶ μανθάνει τὴν ἀλήθειαν. Τὸ χαρτονομίσμα δὲν κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Δὲν εἶνε ἰδικὸν του· πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ ἀποδώσῃ!

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ ἀποδώσῃ ἀφοῦ δὲν τὸ ἔχει πλέον; Ἴσως θὰ τὸν εἰπωσὶ κλέπτῃν! ἤρξατο νὰ παρατηρῇ μὲ θλίψιν τὰ ὄψωνιά του. Ἀλλὰ δὲν πειράζει πρέπει νὰ εἴπῃ τὰ πάντα καὶ θὰ τὸν συγχωρήσουν. Πλησιάζει ἕνα τῶν ὑπηρετῶν διὰ νὰ τῷ διηγηθῇ ὅσα τῷ συνέβησαν, ἀλλ' εἰς τὴν πρώτην λέξιν

ἐκείνος τὸν σταματᾷ, καὶ λαμβάνων αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῷ λέγει:

— Ἐλθέ νὰ τὰ εἴπῃς αὐτὰ εἰς τὴν κυρίαν Σοφίαν.

Ὁ δυστυχὴς Κλεομένης φθάνει μετὰ τοῦ Κερβερού εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἡ Σοφία, ἡ γειτόνισσά του, καθήμενὴ πλησίον τῆς μητρὸς τῆς ἀνέμενε νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν. Τρέμων καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἀνυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ὁ Κλεομένης, διηγήθη μὲ ὀλίγας λέξεις, πῶς τὰ ἑκατὸ φράγκα ἦλθον εἰς χεῖράς του.

— Ἐτρελλάθην ἀπὸ χαρᾶν, εἶπε τελειῶν τὴν ἡμιλίαν του. Ἐνόμισα ὅτι τὸ χαρτονομίσμα ἔπεσε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ὑπῆγα καὶ τὸ ἐγάλασα διὰ νὰ ἀγοράσω αὐτὸ τὸ κρέας καὶ τὸν ἄρτον, τὰ ὅποια κρατεῖ ὁ Κέρβερος.

Καὶ προσφέρων εἰς τὴν Σοφίαν τὴν ὅποιαν δὲν ἐτόλμα νὰ παρατηρήσῃ, προσφέρων, λέγω, τὸ ὑπόλοιπον:

— Αὐτὰ μοὶ ἔμειναν, εἶπε· λάβετε τὰ σὰς παρακαλῶ, καὶ συγχωρήσατέ με διὰ τὸ λάθος μου.

Ἡ Σοφία — πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν πρὸς ἐπαινὸν τῆς—οὐδὲ πρὸς στιγμὴν ἐδίστασεν, ἀλλ' ἀποθῆσασα τὸ μανδύλιον:

— Δὲν ἔκαμες λάθος, ὄχι! εἶπε μὲ πραότητα πρὸς τὸν Κλεομένην. Πραγματικῶς ὁ Θεὸς ἐστειλε καὶ τὸν εὐχαριστῶ, καὶ ἐστειλε τὸ χαρτονομίσμα κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ταξείδιον. Κράτησέ τα ἑκατὸ φράγκα καὶ μεταχειρισθῆς καλλίτερον ἀπὸ ἐμεῖς.

Ἡ Σοφία ἠγόρασε μὲν τὰ πτηνά, ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν ἐπιμήθη πολὺ εὐτυχίης. Ἐκεῖνα δὲ ἠγόρασε τὸν κρέονα τῶν καὶ τῆς ψαλλῶν τόσον ὥρακα ἄσματα, ὥστε καὶ αὐτὴ ἀπεφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὰ ὑπὸ τῆς θείας τῆς κατ' ἔτος στελλόμενα πρὸς αὐτὴν ἑκατὸ φράγκα εἰς ἀνακούφισιν δυστυχῶς τινος οἰκογενεῖας.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ

δ'. — Η ΕΣΤΙΑ.

Τὸ πρῶτο πρῶτο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ

Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἀρχὴν ὁ Κρόνος τῆς συμφωνίας καὶ ὑποσχέσεώς του ἔτυχε νὰ εἶνε κόρη· καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἡ κυρὰ Ῥέα μὲ ὄλην τῆς τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἀπάθειαν συνάμα προσέφερον αὐτὸ εἰς καταβροχθισμόν χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ πολὺ πολὺ. Εἶνε ὅμως καὶ τὸ πρῶτο τὸ ὅποιον ἠναγκάσθη νὰ ἀποδώσῃ πάλιν ὅταν ἐπέστη ἀπὸ τὸν διαφυγόντα τὰς χεῖράς του Δία. Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦτο ἡ Ἑστία.

Φαίνεται ὅτι ἦτο πολὺ φρόνιμο καὶ ἐπιμελὲς κοριτσάκι· δὲν τὴν ἔμελε τί ἐγένετο μέσα εἰς τὸ καλάτι τῶν θεῶν, οὔτε πῶς ἐφέροντο ἐξω αὐτοῦ· ἄλλο δὲν ἐφρόντιζε παρὰ νὰ περικυβητῆται τὴν κατοικίαν τῶν θεῶν, φροντίζουσα πάντοτε νὰ εἶνε φιλὴ πρὸς ὅλους καὶ ἔλας, ὥστε εἰς ὀλίγον διάστημα χρόνου κατάρθρωσε νὰ τὴν σέβωνται ὅλοι καὶ νὰ τὴν τιμοῦν ὡς μικρὴ νοικοκυροῦδα τοῦ Οὐρανοῦ. Αἱ ἀρεταὶ τῆς νοικοκυροῦλας εἶχον μαγεῦσαι ὅλους τοὺς θεοὺς, ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἐτόλμησαν νὰ τὴν ζητήσωσιν εἰς γάμον· ὁ εἰς τούτων ἦτο ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ ἄλλος ὁ Ἀπόλλων. Ἀπέτυχον ὅμως καὶ οἱ δύο καὶ τοιοῦτοτρόπως αὐτοὶ μὲν ἐζήτησαν τύχην ἄλλου· ὁ μὲν πλανώμενος αἰωνίως περὶ τὴν Γῆν, ὁ δὲ ἀποσυρθεὶς εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἐκεῖνη δὲ ἀντὶ τῶν βασιλικῶν τιμῶν προὔτιμησε τὸ πατρικὸ τῆς σπιτί· κατ' ἐπίμονον αἰτησίαν τῆς. Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔμεινε ἄγαμος εἰς ὄλην τὴν τὴν ζωὴν· τοῦτο δὲ εἶχε ζητήσει ὡς χάριν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της Δία ὅταν οὗτος ἠθέλησε νὰ τῇ προσφέρῃ δῶρον τι διότι τὸν ἐβοήθησεν εἰς τὴν Τιτανομαχίαν.

Διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην τῆς ἐτιμήθη πολὺ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ διότι ἐδίδασκεν αὐτοὺς νὰ κατασκευάζουν οἰκίας καὶ νὰ μεταχειρίζονται τὸ πῦρ, τὸ ὅποιον ἦτο τὸ σύμβολον τῆς οἰκογενειακῆς ἐνώσεως. Διὰ τοῦτο τὸ κυριώτατον μέρος τῶν οἰκίων ἦτο ἡ Ἑστία, τὰ μέρος δηλ. ὅπου ἠναπτον τὸ πῦρ καὶ ὅπου κυρίως ἐτιμάτο ἡ θεὰ καὶ ἐτίθετο τὸ ἄγαλμα αὐτῆς. Ὡστε τὸ ὄνομα τῆς Ἑστίας εἶχε καταντήσει ἰσοδύναμον πρὸς τὸ τῆς

οἰκογενειακῆς ἀρμονίας, ἐν γένει πρὸς τὸ τῆς οἰκίας καὶ πλατύτερον ἀκόμη πρὸς τὸ τῆς πατρίδος. Διότι ὅπως εἰς τὰς οἰκίας αὕτη ἐθεωρεῖτο τὸ κέντρον, οὕτω καὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ. Ἡ οἰκία εἶχε τὸ κέντρον αὐτῆς ὅπου ἀσβεστον διατηρεῖτο τὸ πῦρ εἰς δῆλωσιν ὅτι παντοτεινὴ πρόπεσι νὰ εἶνε ἡ ἀγάπη καὶ ἀρμονία εἰς τὴν οἰκογένειαν· καὶ ἡ πολιτεία εἰς τὸ κυριώτερον μέρος εἶχε τὸν βωμὸν τῆς Ἑστίας ἵνα δειχθῇ ὁ αἰώνιος σύνδεσμος τῶν πολιτῶν εἰς ἓν σημείον.

Ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν λατρείαν τῆς Ἑστίας οἱ Ῥωμαῖοι. Ὁ δεῦτερος δηλ. βασιλεὺς αὐτῶν, ὁ Νουμάς ἐκάνομιζε τὰ τῆς λατρίας αὐτῆς ὀρίσας καὶ τάξιν παρθένων αἵτινες Ἑστιάδες ἐκαλοῦντο· αἱ ἱερίαι αὐταὶ τῆς Ἑστίας ἐλαμβάνοντο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας οἰκογενεῖας τῆς Ῥώμης, ἦσαν δὲ ὑποχρεωμέναι νὰ διατηρῶσι ἐπάνω εἰς τὸν κοινὸν τῆς πόλεως βωμὸν τὸ πῦρ ἀσβεστον. Ἐθάπτοντο ζωνταναὶ αἱ παρθέναι αὐταὶ, ἐάν ποτε ἀφινον τὸ πῦρ νὰ σβασθῇ, τὸ ὅποιον ἐθεωρεῖτο ὡς μέγα δυστύχημα διὰ τὴν πόλιν, ἢ ἐὰν παρέβαινον τὴν τῆς ἀγαμίας ὑπόσχεσιν. Ἡ ἐν τῷ ναῷ ὑπηρεσία των διήρκει τριάκοντα ἔτη· τούτων τὰ δέκα πρῶτα ἔτη ἐδίδασκοντο τὰ τῆς ὑπηρεσίας των, τὰ δέκα δεύτερα, ἦσκον αὐτήν, καὶ τὰ τελευταῖα ἐδίδασκον τὰς νέας.

Ἀγάλματα τῆς Ἑστίας κυρίως δὲν ὑπῆρχον, διότι αὕτη ἀντεπροσωπεύετο ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἱεροῦ πυρός· τὰ δὲ ἀποδιδόμενα αὐτῇ εἶνε κυρίως τὰ τῶν ἱερῶν αὐτῆς, ἐξ ὧν καταφαίνεται τὸ σεμνὸν τῆς ἐνδυμασίας αὐτῶν καὶ ἡ περὶ τοὺς τρό-

πους κοσμιότης. Οί νχοί αὐτῆς ἦσαν πάντοτε κυκλοτερείς, ἵνα καταφανέστερον καταφανῆται ἡ ἰδέα τοῦ περι κέντρον τι συνασπισμοῦ. Τοιούτου ναυο λείψανα σώζονται εἰς τὸ Τίβουλι τῆς Ἱταλίας.

Τὰ κατὰ τὴν Ἑστίαν μᾶς διδάσκουσι πόσον πρέπει νὰ τιμῶμεν τὴν ἀγνότητα, τὸ καθαρὸν καὶ ἀμεμπτον τοῦ βίου, ἐὰν θελωμεν νὰ μᾶς τιμῶσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἰδίως πρέπει νὰ εἶνε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς εἰς τὰς κόρας ἐκείνας αἵτινες περὶ παντός ἄλλου ἢ περὶ τῆς οἰκιακῆς ἀρμονίας φροντίζουσι, περὶ πᾶν ἄλλο ἢ τὴν λεγομένην *κοικοχωροσύνην* ἀσχοιοῦνται. Ἐκτὸς τούτου ἡ λαογρία των μᾶς δεικνύει πόσον οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ φροντίζουσι καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν, καὶ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν νὰ εἶνε συνδεδεμένοι. Περισσότερον δὲ ἀπὸ ὅλων καὶ καλλίτερον μᾶς διδάσκουσι οἱ ἀγαπήσαντες ὑπερβολικὰ τὴν Ἑστίαν Ῥωμαῖοι. Αὐτοὶ ἐνόησαν ὅτι μόνον διὰ τῆς ἐπίσεως ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσι μεγάλα πράγματα, ὅπως καὶ κατώρθωσαν, ὅσ' οὐ κατέβαλον ὅλα τὰ εἰς πολλές μερίδας διηρημένα ἔθνη (μεταξὺ των ὁποίων καὶ τοῦς προπάτοράς μας τοῦς Ἕλληνας) καὶ διὰ τοῦτο ἐλάτρευαν ὑπερμέτρως τὴν θεᾶν τῆς οἰκογενειακῆς ἐνότητος καὶ τῆς πολιτικῆς.

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἔθνους τούτου καθὼς καὶ πολλὰ κατὰ μέρη παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὰ τῶν νεωτέρων ἐθνῶν, ἰδίως δὲ τὸ τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν τοῦ Μεγάλου κατὰ τὸ 1821 δεικνύουσι πόσον πρέπει νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν θρησκείαν, ἡ ὁποία μόνη δύναται πάντοτε νὰ μᾶς συνδέῃ ἀδιαρρήκτως.

ΙΑΚ. Χ. Δ.

Ο ΜΑΓΟΣ

Ἰηλιακὸν ἀνάγινωσθε.

Πάντες οἱ κάτοικοι των Ἀθηνῶν γνωρίζουσι τὸν βασιλικὸν κήπον. Ὁ κήπος αὐτὸς εἶνε ἀνοικτὸς δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐκάστην, μετὰ μεσημβρία. Αἱ καλαὶ μητέρες καὶ αἱ τραποὶ φέρουσι ἐντὸς αὐτοῦ

τὰ παῖδια διὰ νὰ ἀναπνεύσωσι καθαρὸν ἀέρα, νὰ ἴδωσι ὄρατα ἄνθη καὶ νὰ κάμωσι ὠφέλιμον περίπατον.

Πτηνὰ ἀναριθμητὰ κελαδοῦσι καὶ παίζουσι ἐπὶ των δένδρων τοῦ κήπου τούτου.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ μικρὰ Ἀνδρομάχη ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἡσυχώτερον μέρος τοῦ κήπου καὶ διήρχετο τὴν πυκνοτέραν δενδροστικίαν, εἶδεν ἄνθρωπον τινα, γέροντα, ἀκουμπημένον ἐπὶ τινος δένδρου, καὶ περικυκλωμένον ὑπὸ πλήθους πτηνῶν. Τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν ἦσαν σποργίται, ὑπάρχον δὲ καὶ τινες πυραλίδες. Ἐπέτων κύκλω τοῦ γέροντος, ἐκάθητο ἐπὶ των ὤμων του, καὶ ἐλάμβανον ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὰ ψυχία τοῦ ἄρτου, τὰ ὅποια τοῖς ἐδίδεν.

— Ὡ! τί νόστιμον! ἐφώνησεν ἡ Ἀνδρομάχη ἐκπεπληγμένη. Τί τάχῃ νὰ δίδῃς αὐτὸς ὁ γέρον εἰς τὰ πτηνὰ καὶ τὰ κάμνει νὰ τὸν πλησιάζωσι τόσον πολὺ;

— Ταῦς δίδει ἄρτον, εἶπεν ἡ τροφὸς τῆς.

— Μόνον ἄρτον; ἠρώτησεν ἡ κόρη· ἐγὼ δὲ τοῖς προσφέρω παντεσπᾶνι, τὸ ὁποῖον εἶνε καλλίτερον! Πῶς δὲ τρέξουν πρὸς ἐμέ!

Ἀμέσως λοιπὸν τρίβει τὸ παντεσπᾶνι εἰς τὴν χεῖρά της, καὶ ἔπειτα προχωρεῖ πρὸς τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια ἦσαν συνηγμένα κύκλω τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ὅστις τὰ ἐμάγειρεν. Ἀμὰ ἐπλησίασεν ὀλίγον, φωνάζει μὲ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν: «Ἐλθετε, μικρὰ μου, ἔλθετε, ἔλθετε!» Καὶ συγχρόνως ρίπτει τὰ ψυχία της, κάμνουσα μεγάλας κινήσεις των χειρῶν καὶ τοῦ σώματος διὰ νὰ τὴν ἴδωσι καλλίτερον τὰ πτηνὰ.

Ἄλλ' ἐκεῖνα ἀντὶ νὰ πλησιάσωσι τί νομίζεται ὅτι ἔκαμον; . . . φρρρρρρρρ . . . καὶ ἔφυγον. Ὅλα; βεβαίωτατα ὅλα! Ἐφυγον ὅσον ἠδύναντο ὑψηλότερον καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ των κορυφῶν των δένδρων. Καὶ ὁμοῦς ἐκαὶ χάμω εἰρίσκετο τόσον ὄρακιον παντεσπᾶνι· δισκορπισμένον ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ Ἀνδρομάχη ἔμεινεν ἐκπληκτὰ, καὶ δυσχερῆσθη. «Ὡ! τὰ ἀχάριστα! εἶπεν, ἐγὼ ἤθελον νὰ τοῖς κάμω καλὸν».

— Τὰ ἐτρόμαξες, κόρη μου, μὲ τὰς φωνάς σου καὶ μὲ τὰς χειρονομίας σου, εἶπεν ὁ μάγος. Διὰ νὰ κάμῃς τὰ πτηνὰ νὰ σὲ

(Ῥίσις σελ. 154)

Ο ΕΠΙΜΕΛΗΣ ΚΙΜΩΝ.

Ὁ Κίμων ἦτο μικρὸν παιδίον. Εἰς τοὺς γονεῖς του ἀγαπητὸς. Ἀγάπην, σέβας πολὺ δεικνύων Μόνη των ἦτο ἔλπις αὐτός.

Ἐἶν' ἓνα πόνον εἰς τὴν καρδίαν Ἀκατανίκητον, εὐγενῆ· Μὲ τῆς μελέτης τὴν ἐργασίαν Ἐστὸν κόσμον χρήσιμος νὰ φανῇ.

Ἐὰν τοῦ ἔθλου του νὰ ἴδῃτε Ἐν δαίγμα θέλετ' ἀληθινὸν Εἰς τὴν εἰκόνα, μικροί, γραφῆτε, Ῥίψατε βλέμμα προσωρινόν.

Εἶναι ἡ νύκτα προχωρημένη, Κι' αὐτὸς ἀκούραστος μελετᾷ Πόσον ἡ μάθησις τὸν εὐφραίνει, Κάμνει τὸ σῆθός του νὰ σκιρτᾷ!

Περνοῦν αἱ ὄραι, εἰν' ἡσυχία, Ὁ ὕπνος μάτην αὐτὸν καλεῖ, Τὸν θέλγει γόησσα ἡ παιδεία Καὶ τὴν ψυχὴν του κατακλεῖ.

Ἄλλ' εἰς τὸν θάλαμον παρεσθύει Σιγὰ ἡ μήτηρ, πολὺ σιγὰ Καὶ μὲ τὸν δάκτυλον τῆς δεικνύει Ὅτι ἡ ὄρα εἶναι ἀργά.

Γ. Δ. Θ.

πλησιάζωσι, δὲν ἀρκεί μόνον νὰ ἔχῃς κάτι τι νὰ τοῖς δώσῃς· ἀλλὰ πρέπει συγχρόνως νὰ τοῖς τὸ προσφέρῃς μὲ προσελκυστικὸν τρόπον. Τὰ πτηνά, μικρά μου, εἶνε πολὺ εὐγενῆ, ἀλλὰ τρομάζουν εὐκόλως διὰ νὰ ἐξημερωθῶσι χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ πραότης· ἀνευ τούτων φεύγουσι καὶ δὲν ἐπανέρχονται πλέον.

— Δὲν τὸ ἤξευρον, εἶπεν ἡ Ἀνδρομάχη.

— Βλέπεις, μικρά μου, ὅτι διὰ νὰ κάμωμέν τὸ καλὸν δὲν ἀρκεί ἡ καλὴ μας πρὸς τοῦτο διαθέσις, ἀλλὰ πρέπει συνάμα νὰ γρῶρίζωμεν τὸν ἀπαιτούμενον τρόπον.

Τοῦτο ὅμως σὲ διδάσκει καὶ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον θὰ ἐνθυμηθῆς ἀργότερον. Θὰ μάθῃς δηλαδὴ ὅτι ταμάχιον ἄρτου προσφερόμενον μετὰ μετριπροσούνης καὶ γλυκύτητος ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ παρειακόν τὸ προσφερόμενον μετὰ θορύβου. Σ. Π. Π.

Ο ΣΟΛΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΒΟΤΑΝΙΚΗΣ

«Πάτερ, ἔλεγεν ὁ μικρὸς Σόλων, μετὰ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου, σήμερον ὁ συμμαθητής μου Κλέων μοι εἶπε κάτι τι περίεργον. Ἄν ἤξευρες, πάτερ, πόσον ἐγέλασα μὲ τὴν ἀνοησίαν τοῦ αὐτοῦ! καὶ πῶς νὰ μὴ γελάσω; ἤξευρετε τί μοι εἶπε; μοι εἶπεν ὅτι καὶ τὰ φυτὰ τρώγουν καθὼς καὶ ἡμεῖς!»

«Δὲν ἐπραξας καλῶς, εἶπεν ὁ πατήρ, νὰ γελάσῃς καὶ νὰ νομίσῃς ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Κλέωνος ἦσαν ἀνοηταί, διότι δὲν τοὺς ἠνόησας σύ. Ὁ Κλέων, ὡς ἤξευρες, εἶναι ἐπιμελής καὶ φιλομαθής, ἀναγινώσκει πολλά, εἶναι δὲ καὶ περίεργος νὰ ἐρωτᾷ καὶ νὰ μαθαίνῃ πολλά πράγματα. Διὰ τοῦτο, πρὶν τὴν γελάσῃς, ἔπρεπε νὰ ἐρωτήσῃς εἴτε τὸν διδάσκαλόν σου εἴτε ἐμέ, διὰ νὰ πληροφορηθῆς περὶ τοῦ πράγματος καὶ ἀκολουθῶς νὰ κρίνῃς. Ὁ Κλέων εἶχε δίκαιον, καὶ ἀμέσως θὰ σοὶ ἐξηγήσω ἐγώ.»

«Βεβαίως σὺ δὲν ἐνθυμείσαι ὅταν ἦτο μικρὸς καὶ ἐθήλαξες εἰς τὸ στῆθος τῆς μητρός σου ἦσο ὅπως εἶναι τώρα ὁ μικρὸς ἀδελφός σου Δημοσθένης, ὁ ὅποιος μὲ τὸν καιρὸν θὰ γίνῃ μεγαλύτερος καθὼς σύ, ὡς καὶ σὺ θὰ αὐξήσῃς, θὰ γείνῃς ὑψηλὸς καὶ

παχὺς, θὰ ἀποκτήσῃς μύστακας, γένεια, καθὼς ἐγώ. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνωσιν ὅλα αὐτά, τί κάμνωμεν ὅλοι μας; Ἄς ἴδωμεν ὁ μικρὸς Δημοσθένης θηλάζει εἰς τὸ στῆθος τῆς μητρός του, σὺ, ἐγώ καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι τρώγωμεν πολλὰ καὶ ποικίλας τροφάς. Δὲν μὲ λέγεις, Σόλων, διατί κάμνωμεν τοῦτο;»

«Περίεργον, πάτερ, ἐγώ, ἂν δὲν φάγω, πεινώ.»

«Μάλιστα! πεινάς. Ὅταν ὅμως πεινάς δὲν δύνασαι νὰ ζῆς καλῶς, καὶ ἂν ἤθελες ἐξακολουθῆσαι ἐπὶ ἡμέρας τινὰς νὰ μὴ λάβῃς τροφήν, ἤθελες ἐκ τῆς πείνης ἀποθάναι. Ἡ τροφή λοιπὸν χρησιμεύει διὰ νὰ μᾶς διατηρῇ εἰς τὴν ζωὴν, πρὸς τούτους δὲ χρησιμεύει καὶ διὰ τὴν αὐξάνειν τοῦ σώματός μας.»

Τώρα ἀφ' οὗ ἠνώθησας διατί τρώγεις, δηλαδὴ διὰ νὰ ζῆς καὶ νὰ αὐξάνῃς, θὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι καὶ τὸ φυτὸν αὐτὸ, διὰ νὰ ζῆ καὶ νὰ αὐξάνῃ, ἔπεται ὅτι τρώγει. Ἐνθυμείσαι, Σόλων, ὅταν ἡ μήτηρ σου ἐφόρτυσε τὸν ὠραῖον ἐκείνον βασιλικὸν τὸν ὁποῖον ἔχομεν εἰς τὸν ἐξώστην;»

«Μάλιστα, πάτερ, εἶπεν ὁ Σόλων, πολὺ καλῶς ἐνθυμούμαι. Ἦτο Μάρτιος μῆν· ἡ μήτηρ, ἀφοῦ ἐγένευσεν τὴν γάστραν μὲ χῶμα λεπτόν, ἔσπειρε τὸν σπέρρον, τὸν ὁποῖον εἶχε φυλάξει ἀπὸ τὸ προηγούμενον ἔτος. Κατ' ἀρχάς ἡ μήτηρ ἔβροχε καθ' ἐκάστην τὴν χῶμα τῆς γάστρας μὲ ὕδωρ, μέχρις ὅτου μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ βασιλικὸς ἤρχισε νὰ βλαστάνῃ, καὶ μικρὰ φύλλα ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χῶματος.»

«Ἐραιότατα, τέκνον μου, ἀκολουθῶς ἐνθυμείσαι τί ἔγεινε;»

«Βεβαίως, πάτερ, ἀνέκραξεν ὁ Σόλων. Τὰ μικρὰ ἐκεῖνα φύλλα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμεγάλωσαν, ἀκολουθῶς ἔγειναν καὶ ἄλλα φύλλα πράσινα ἢ δροσερά, ἢ τοιοῦτοτρόπως ἔγεινεν ὁ βασιλικὸς μας. Βλέπω ὅμως ὅτι ἡ μήτηρ πάντοτε φροντίζει νὰ ῥίπτῃ ὀλίγον ὕδωρ εἰς τὴν γάστραν, δηλ. νὰ ποτίζῃ, ὡς μοι εἶπε, τὸν βασιλικόν.»

«Πολὺ λαμπρά, ἀκριβέ μου Σόλων, γνωρίζεις τὸ πρᾶγμα, πρόσεξον ὅμως εἰς ὅτι

θὰ σοὶ εἶπω διὰ νὰ μὲ ἐνοήσῃς. Ὁ βασιλικὸς κατ' ἀρχάς ἦτο μικρὸς, μικρότατος, ὅπως ἴσως ὁ ἀδελφός σου Δημοσθένης, ἀκολούθως ἐμεγάλωσεν ὀλίγον, ὅπως σὺ καὶ τέλος ἀκόμη περισσότερον, ἔγεινεν ἴσως μεγαλύτερος, ὅπως ἐγώ. Ἀλλὰ εἶπομεν, ὅτι ὁ Δημοσθένης, ὁ Σόλων καὶ πᾶς ἄλλος διὰ νὰ ζῆ καὶ νὰ αὐξάνῃ πρέπει νὰ τρώγῃ, καὶ νὰ μὴ πεινᾷ μήπως; καὶ ὁ βασιλικὸς, ἐπειδὴ ζῆ καὶ αὐξάνει, μήπως, λέγω, τρώγει; Βεβαίως, τέκνον μου: Πᾶν πλάσμα εἰς τὸν κόσμον τὸ ὁποῖον ζῆ, τὸ ὁποῖον αὐξάνει καὶ τὸ ὁποῖον τέλος καταστρέφεται ἔχει ἀνάγκη νὰ εἰσάγῃ εἰς τὸ σῶμά του πάντοτε τροφὰς διὰ νὰ δύναται νὰ διατηρηθῆται εἰς τὴν ζωὴν ἐφ' ὅσον εἶναι ὀργανισμὸς. Ἐπομένως καὶ τὸ φυτὸν τὸ ὁποῖον ζῆ, αὐξάνει καὶ τέλος μαραινεται διὰ νὰ ἀκολουθῇ τὸν κανόνα αὐτὸν πρέπει νὰ τρώγῃ.»

«Τί τρώγουσιν ὅμως τὰ φυτὰ, πάτερ, εἶπεν ὁ Σόλων, ἀφοῦ κανεὶς δὲν φροντίζει περὶ τῆς τροφῆς των;»

«Νομίζεις, Σόλων, ὅτι κανεὶς δὲν φροντίζει; Ναί! ὑπάρχει εἰς ὁποῖος ἐφρόντισε καὶ φροντίζει, ὁ Θεός! Ἐπειδὴ τὰ φυτὰ δὲν δύναται νὰ κινήθωσιν ὅπως τὰ ζῶα διὰ νὰ ζητήσωσι τὴν τροφήν των, ἀλλὰ εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐρρίψαν τὰς ρίζας των ἐκεῖ ζῶσι καὶ μαραινονται, διὰ τοῦτο ὁ Θεός ἐφρόντισε νὰ δώσῃ εἰς τὰ φυτὰ εἰς τὸν τόπον ὅπου ὑπάρχουσι καὶ τὴν τροφήν των, ἥτις διαφέρει ἀπὸ τὴν τροφήν των ζῶων. Αὐτὴ ἡ γῆ, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶναι φυτευμένον τὸ φυτὸν, εἶναι ἡ τροφή του. Τὸ στόμα του τὸ ἔχει ἐντὸς τῆς γῆς, καὶ δι' αὐτοῦ ἀδιακόπως λαμβάνει τὴν τροφήν του.»

«Τὸ στόμα τῶν φυτῶν! ἀνέκραξεν ὁ Σόλων, καὶ ποῖον εἶναι, πάτερ, παρακαλῶ;»

«Αἱ ρίζαι, τέκνον μου. Αἱ ρίζαι εἶναι τὸ στόμα παντός φυτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἐντὸς τῆς γῆς, ἥτις εἶναι ἡ τροφή του. Αἱ ρίζαι ἔχουσι μικρὰ τινα νήματα τὰ ὁποῖα βλέπει τις εἰς ὅποιονδήποτε φυτὸν καὶ ἂν ἐκρῖζώσῃ τὰ μικρὰ αὐτὰ νήματα εἰς τὸ ἄκρον εἶναι στρογγύλα καὶ εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ θηλάζωσιν ἐκ τῆς γῆς τὴν ὑγρασίαν μετὰ τῆς τροφῆς των.

Ἀφοῦ αἱ ρίζαι θηλάσωσι τὴν τροφήν ἐκ τῆς γῆς, αὐτὴ ἀναβαίνει εἰς ὅλα τὰ φυτὰ, μέχρι τῶν φύλλων, εἴτε τὸ φυτὸν εἶναι βασιλικὸς εἴτε τοῦτο εἶναι μέγα καὶ ὑψηλὸν δένδρον, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ φυτὸν τρέφεται, ζῆ καὶ αὐξάνει. Ὅταν ἡ γῆ εἶναι ξηρὰ τότε αἱ ρίζαι δὲν δύναται νὰ θηλάσωσι τροφήν, καὶ τότε ἀμέσως βλέπει τις ὅτι τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ χάνουσι τὴν ζωηρότητα των, οἱ κλώνες καταπίπτουσι, καὶ τὸ φυτὸν εἶναι σχεδὸν μαραινόμενον, ὡς νὰ πάσχῃ. Ναί! τέκνον μου, τότε τὸ φυτὸν πάσχει, πεινᾷ καὶ διψᾷ ἔχι δι' ἔλλειψιν τροφῆς, διότι γῆν ἔχει, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ γῆ εἶναι ξηρὰ, καὶ δὲν ἔχει ὑγρασίαν, δὲν δύναται αὐτὸ νὰ θηλάσῃ τὴν τροφήν του. Τὸ ὕδωρ λοιπὸν καὶ ἡ ὑγρασία τῆς γῆς χρησιμεύουσιν, ὥστε τὸ φυτὸν νὰ δύναται νὰ θηλάσῃ τὴν τροφήν του ἐκ τῆς γῆς. Ἐάν τις εὐσπλαγχνισθῇ ἐν τοιοῦτον φυτὸν, τὸ ὁποῖον νὰ πεινᾷ καὶ νὰ διψᾷ, καὶ τῷ ῥίπῃ ὀλίγον ὕδωρ, τὸ ποτίσῃ καθὼς λέγομεν, ἀμέσως ἀναλαμβάνει καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀνθρωπότητα.

Ἴδου λοιπὸν ὅτι τὸ φυτὸν τρώγει. Τώρα, φίλτατε Σόλων, βεβαίως δὲν θὰ γελάσῃς ὅταν ἀκούσῃς τὸν Κλέωνα νὰ σοὶ λέγῃ ὅτι τὰ φυτὰ τρώγουσι, ἀλλὰ θὰ ἐπαναλάβῃς τὸ μάθημα ὅπερ σοὶ ἔδωκα.»

Ὁ Σόλων ἐμεινεν εκπληκτός· διότι ἔμαθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐράνετο ὅλως ἀπίθανον καὶ γελοῖον, ἀπεφάσισε δὲ εἰς τὸ ἐξῆς πάντοτε νὰ ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του ὅσακις πρόκειται περὶ περιέργων πραγμάτων.

ΜΙΑΤ. Π.

Ο ΚΑΤΑΚΑΥΣΜΟΣ

Πάντες βεβαίως οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἔμαθον ἐκ τῆς ἱεράς ἱστορίας ὅτι ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὕα ἀπεδιώχθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἐνεκα τῆς παρακοῆς των εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτως ἐστερηθῆσαν τῆς αἰωνίας εὐτυχίας.

Γνωρίζετε δὲ, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ, ὅτι ὕστερον ἀπὸ πολλὰ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἄδὰμ καὶ τῆς Εὕας, οἱ ἄνθρωποι ἐλησμόνησαν ὅλως διόλου τὸν Θεὸν καὶ ἔγειναν

κακοί. Δὲν ἐξετέλουν πλέον τὰ καθήκοντά των, δὲν ἠγάπων ἀλλήλους, οὐδὲ προσήχοντο, ἀλλ' ἐπραττον πᾶν εἶδος ἀδικίας.

Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐβλεπεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ προώδευον ὀλονέν εἰς τὴν κακίαν, ἀπεφάνισεν νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ μεταξὺ τῶν κακῶν ὑπῆρχε καὶ μία οἰκογένεια καλὴ καὶ ἐνάρετος, ἡ ὁποία ἐσέβετο καὶ ἠγάπα τὸν Θεόν, τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην ὁ Θεὸς δὲν ᾔβλησε νὰ τὴν τιμωρήσῃ μετὰ τῶν ἄλλων· διότι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ δὲν ἀναμιγνύει ἐκείνους, οἵτινες πράττουν τὸ καλὸν μὲ ἐκείνους, οἵτινες πράττουν τὸ κακόν.

Ὁ πατὴρ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης ὠνομάζετο Νῶε. Εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους δὲν ὑπῆρχον βασιλεῖς, ἀλλὰ ὁ γηροντότερος εἰς ἐκάστην οἰκογένειαν ἦτο ἀρχηγὸς αὐτῆς· καὶ ἐκαλεῖτο Πατριάρχης. Ὡστε ὁ Νῶε ὡς πρεσβύτερος ἦτο ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας του.

Διέταξε λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν Νῶε νὰ κατασκευάσῃ μίαν μεγάλην οἰκίαν ἀπὸ ξύλα, καὶ νὰ τῆς δώσῃ τὸ σχῆμα πλοίου, νὰ τὴν ἀλείψῃ δὲ καλῶς μὲ κατράμιον καὶ ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἐξω, διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ εἰσέρηται ὕδωρ οὔτε ἀπὸ τὰς μικροτέρας τρύπας.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς παρήγγειλεν εἰς τὸν Νῶε, χωρὶς νὰ τῷ εἴπῃ εἰς τί θὰ χρησιμεύσῃ, ἦτο πολὺ μεγάλη καὶ δύσκολος, ὁ Νῶε ὅμως δὲν ἐζήτησεν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Θεόν, οὐδὲ παρήκουσεν, ἀλλὰ ἀμέσως ἤρχισε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ἐγνώριζεν ὅτι ὅλαι αἱ διαταγαὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφαί, καὶ ὅτι καλὸν εἶναι νὰ ὑπακούωμεν εἰς αὐτάς. Ἐκοψε λοιπὸν ὁ Νῶε δένδρα, ἐκ τῶν ὁποίων ἔκαμε σανίδας καὶ κατασκευάσεν ἐκ τούτων τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς παρήγγειλε, καὶ τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη: Κιβωτὸς τοῦ Νῶε. Ἄμα ἡ Κιβωτὸς ἐτελείωσεν, ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Νῶε, νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν μετὰ τῆς συζύγου του, καὶ τῶν τέκνων του, τὸν ὠδήγησε δὲ νὰ εἰσάξῃ ἐντὸς τῆς Κιβωτοῦ καὶ ἀπὸ ἐν ζεύγος ἐξ ἐκάστου εἶδους ζῶων, καὶ νὰ λάβῃ πολλὰς τροφὰς διὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ διὰ τὰ ζῶα.

Ὁ Νῶε ἐξετέλεσεν ὅλας τὰς παραγγελίας τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθον ὅλοι ἐντὸς τῆς Κιβωτοῦ καὶ ἐκλείσεν αὐτὴν καλῶς, ἤρχισε νὰ πίπτῃ βροχὴ βαρδοαιότατη, ἥτις ὀλονέν κατεπλημύριζε τὴν γῆν. Μετ' ὀλίγον οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ θάλασσαί ἐπλημύρηνσαν. Τὸ ὕδωρ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκάλυψε τὰ δένδρα καὶ κατόπιν τὰ ὑψηλότερα ὄρη, εἰς τρόπον ὥστε πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκρύβη ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ πάντα τὰ ζῶα ἐπνίγησαν. Μόνον ἡ Κιβωτὸς ἐπειδὴ ἦτο ξύλιος καὶ καλῶς πεφραγμένη, ἐπλεεν ὡς μέγα πλοῖον, μένουσα πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ἀνοψουμένων ὑδάτων.

Ἡ μεγάλη καὶ καταστρεπτικὴ ἐκείνη βροχὴ ὠνομάσθη Κατακλισμός. Διήρκεσε τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας· μετὰ ταῦτα ἔπαυσεν ἄνεμος δὲ ψυχρὸς καὶ σφοδρὸς ἀπέξηρανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ὕδατα καὶ ἡ Κιβωτὸς ἤρχισε νὰ καταβαίνει.

Ἐν τούτοις ὁ Νῶε μὴ δυνάμενος νὰ ἴδῃ ἐὰν ἡ γῆ ἀπεξήρανθη, διότι τὸ παράθυρον τῆς Κιβωτοῦ ἦτο ἀπ' ἐπάνω, ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ εἰς κόραξ. Οἱ κόρακες, ὡς γνωρίζετε, τρώγουσι τὰ σσησιπτότα κρέατα, καὶ ἐπειδὴ ὁ κόραξ οὗτος δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Κιβωτόν, ὁ Νῶε ἐσυμπέρανεν ὅτι εἶχεν εὗρε πτώματα ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ ἔμεινε διὰ νὰ φάγῃ. Μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας, ἤνοιξε πάλιν τὸ μικρὸν παράθυρον καὶ ἀφῆκε μίαν περιστέραν ἄλλ' ἐκείνη μόλις ἐξῆλθε καὶ ἀμέσως ἐπέστρεψεν. Ὁ Νῶε παρετήρησε τοὺς πόδας τῆς διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν ἦσαν λαεπωμένοι καὶ νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τούτου ἐὰν εὗρε ξηρὰν διὰ νὰ καθίσῃ, ἀλλ' εἶδεν αὐτὰς καθαρωτάτους, ἔκ τούτου ἐσυμπέρανεν ὅτι δὲν εἶχον εἰσέτι ξηρανθῆ τὰ ὕδατα.

Ἐκλείσεν λοιπὸν τὸ παράθυρον ὁ Νῶε καὶ ἐπερίμενον ἄλλας ἑπτὰ ἡμέρας, ἦτοι μίαν ἐβδομάδα· καὶ ἀφοῦ παρήλθεν ἡ ἐβδομάς αὕτη ἔστειλε πάλιν τὴν περιστέραν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ περιστέρα ἐπέστρεψε κρατοῦσα μὲ τὸ ῥάμφος τῆς μικρὸν κλάδον εἰλαίας. Ὁ Νῶε ἐνόησεν ἐκ τούτου ὅτι τὰ

Ὁ Νῶε προσέφερεν εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν.

νερὰ ἤρχισαν νὰ ταπεινοῦνται καὶ νὰ ἀναφανίνονται τὰ δένδρα. Ὡς φρόνιμος ὅμως ἄνθρωπος ἐπερίμενον ἀκόμη ἑπτὰ ἡμέρας καὶ μετὰ ταῦτα ἤνοιξε τὴν Κιβωτόν καὶ ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῆς ἡ οἰκογένειά του καὶ ὅλα τὰ ζῶα.

Ἡ γῆ εἶχε σχεδὸν ἀποξηρανθῆ τὰ φυτὰ ἐβλάστανον, καὶ ὁ ἥλιος ἐλαμπεν. Τὰ ζῶα ἔφυγον, καὶ ἄλλα μὲν ἔτρεχον εἰς τὴν πεδιάδα ἄλλα ἵπταντο εἰς τὸν ἀέρα. Ὅποια εὐτυχία! νὰ σωθοῦν ὑστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν καταστροφὴν. Σκέφθητε μόνον σας, μικροί μου, ἐὰν ὁ Νῶε καὶ ἡ οἰκογένειά του ἦσαν εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν! Ὁ Νῶε κατασκευάσας θυσιαστήριον καὶ προσέφερεν εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν, ἥτις ἤρесе πρὸς Αὐτόν, διότι προήρχετο ἀπὸ δίκαιον καὶ εὐσεβῆ. Εἰς ἀπόδειξιν δὲ τοῦ ὅτι ὁ Θεὸς θὰ προστατεύῃ πάντοτε τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες

ἤθελον γεννηθῆ ἐκ τῶν τέκνων τοῦ Νῶε καὶ μείναι πιστοὶ εἰς τὰς ἐντολάς του, καὶ τοῦ ὅτι δὲν θὰ γίνῃ πλέον κατακλισμός, διέταξε νὰ φανῇ τὸ οὐράνιον τόξον, τὸ ὁποῖον λέγεται Ἴρις.

Ναί, ὁ Νῶε ἐφάνη εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις διέταξεν αὐτὸν νὰ κατασκευάσῃ τὴν Κιβωτόν, διότι εὐρέθη εὐτυχὴς ὑπακούσας εἰς τὸν Θεόν. Ἐὰν δὲν ὠλήκουεν καὶ ἐὰν ἔλεγε: «Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶνε πολὺ δύσκολον, δὲν θὰ τὸ κάμω» ἢ ἐὰν δὲν ἐπρονοεῖ καὶ ἔλεγεν: «Ἐγὼ καιρὸν θὰ τὸ ἀρχίσω βραδύτερον» ἢ ἀκόμη ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἐπιφορὴν, καὶ ἐὰν ἀφοῦ ἤρχισε τὴν Κιβωτόν ἀνδιέλε τὴν τόσῃν μεγάλην ἐργασίαν, καὶ τὴν ἀφίνεν ἀτελείωτον, τί θὰ τῷ συνέβαιnen; Βυκόλως τὸ ἐνοεῖτε! Ὁ κατακλισμός θὰ ἐπνίγη τὸν Νῶε, τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του, διότι δὲν θὰ

θά εἶχον τὴν Κιβωτὸν ἕνα σωθῶσιν.

Ἄς ἔχωμεν λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, θάρρος καὶ ἄς προβλέπωμεν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μας, ἄς εἴμεθα ἀμετάτρεπτοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων μας, τὰ ὅποια καὶ αὐτὰ ὁμοιάζουν πρὸς τὴν Κιβωτὸν τῆς σωτηρίας. Ὁ Θεὸς σήμερον δὲν απαιτεῖ τόσον δύσκολα ἔργα παρ' ἡμῶν ὅσον ἦτο ἡ κατασκευὴ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε. Ἡμεῖς ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ ἐκπληρώσωμεν τὰ καθήκοντά μας, τὰ ὅποια καθ' ἑκάστην οἱ γονεῖς μας καὶ οἱ διδάσκαλοι μᾶς ὑπενομιζοῦν καὶ ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μᾶς προστατεύσῃ καὶ θὰ μᾶς εὐλογήσῃ καθὼς ἐπραξε τοῦτο διὰ τὸν Νῶε καὶ τὴν οἰκογένειάν του. Σ. Π. Π.

ΚΑΛὸν ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Εἶδον καθ' ὁδὸν μικρὸν τινα παῖδα, ὁ ὁποῖος ἦτο περικυκλωμένος ὑπὸ πολλῶν ἄλλων συντρόφων του καὶ ἔτρεχε δρομαίως μετ' αὐτῶν. Ἐπαιζόν τὸ εὐχάριστον καὶ ὑγιεινότερον ἔκείνο διὰ τοὺς παῖδας παιγνιδίων: τὸ κυνηγητὸν. Γέρον τις διερχόμενος ἐκείθεν εὐρέθη ἐνώπιον τῶν παιζόντων. Ὁ μικρὸς παῖς καθὼς εἶδε τὸν λευκώτριχον αὐτὸν ἄνθρωπον ἐσταμάτησεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ παιγνιδίου του καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἐχαιρέτησεν αὐτόν.

Ἀγχθὸν καὶ εὐγενὲς παιδίον, ἀφοῦ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐμαθὲς νὰ σέβησαι τοὺς γέροντας, καλὰ παρέχεις ἐλπίδας περὶ τοῦ μέλλοντός σου. Ἐξακολούθησον νὰ μορφώνης πάντοτε τὴν καρδίαν σου καὶ νὰ γίνεσαι καλὸν παράδειγμα πρὸς τοὺς συντρόφους σου.

Παιδιά καθὼς σὺ προτελεύουσι πάντοτε τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου, προδεδούσιν εἰς τὴν ἀρετήν, καὶ λαμβάνουσι τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΤΑ

7. Ἐνδύματα.

Εἰς ὅλα τὰ πλάσματα τὰ ὅποια στερούνται λογικοῦ ἐπρονόησεν ἡ θεία Πρόνοια νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῶν ἀναλό-

γως τῶν ἀναγκῶν τὰς ὁποίας ἔχουσιν. Ἐδωκε π. χ. τὰ πτερὰ εἰς τὰ πτηνὰ διὰ νὰ πετάσῃ καὶ νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς βροχῆς, τοῦ ψύχους, τῶν ἀνέμων, καθὼς ἐπίσης εἰς τὰ τετράποδα τὰς τρίχας, εἰς τὰς χελώνας τὸ δσπρακόντων, εἰς τοὺς ἀκανθοχοίρους τὰς ἀκάνθας των. Εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅμως τὸν ὁποῖον ἐπροίκισε μὲ τὸ θείον δῶρον τοῦ λογικοῦ δὲν τῷ ἔδωκε ἐνδυμασίαν τινά, ἀλλὰ τὸν ἀφῆκε, ὅπως μόνος του ἐκλέξῃ καὶ κατασκευάσῃ τὰ ἐνδύματά του ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν του.

Τὰ ἐνδύματα καὶ διὰ λόγον κοσμιότητος καὶ διὰ λόγον προφυλάξεως τοῦ σώματος εἶναι ἀπαραίτητα, διότι ἐμποδίζουσι τὸ ψῦχος, τὴν θερμότητα, τὸν ἀνεμον, τὴν βροχὴν, τὴν ὑγρασίαν καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τοῦ νὰ προσβάλλωσιν ἀμέσως τὸ σῶμά μας καὶ νὰ μᾶς κάμνωσιν ἀσθενεῖς. Τὰ ἐνδύματα πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἀνάλογα τῆς εποχῆς, δηλαδή λεπτότερα καὶ ἐλαφρὰ κατὰ τὸ θέρος, ὅταν ἡ ζέση εἶνε μεγάλη, βαρύτερα δὲ καὶ θερμὰ κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅταν τὸ ψῦχος εἶνε ὀξύ καὶ εὐκόλως δύναται νὰ πάθῃ τὸ σῶμα ἐκ τοῦ ψύχους.

Πρέπει ὅμως νὰ μάθωσιν οἱ φίλοι τῆς διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ὅτι ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας καλὸν εἶναι νὰ μὴ συνειθίζωσιν εἰς πολὺ βαρῆ καὶ θερμὰ ἐνδύματα. Ὑπάρχουσι παιδία, τὰ ὅποια γίνονται δυστυχῆ, διότι ἐσυνεθίσαν νὰ φορῶσι διπλὰ ὑποκάμισα, βαρῆ ἐπανωφόρια καὶ τὰ ὅποια αἶμα ἀραιρέσωσιν ἐν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν, κρολογοῦσι, καὶ δι' αὐτὸ εἶνε πάντοτε ἀδύνατα καὶ ἀσθενῆ. δι' αὐτὸ καλλίτερα εἶνε οἱ νέοι νὰ εἶνε συνειθισμένοι μάλλον μὲ τὸ ψῦχος.

Οὐδέποτε πρέπει τὰ ἐνδύματα, εἴτε τὰ ὑποδήματα νὰ εἶνε στενά, διότι τὰ στενά ἐνδύματα ὄχι μόνον ταχέως καταστρέφονται, ἀλλὰ καὶ στενοχωροῦσι τὸ σῶμα καὶ ἐμποδίζουσι τὸ αἷμα νὰ κυκλοφορῇ ἐλευθέρως, ὡς ἐκ τούτου δὲ γεννῶνται πολλὰ κακά.

Ἡ κεφαλὴ φέρει τὰς τρίχας, δηλαδή τὸ φυσικὸν τῆς κάλυμμα, ὡς νὰ μᾶς διδάσκῃ ὅτι δὲν ἔχει πάντοτε ἀνάγκην ἐνδύματος.

Τὸ ἐνδύμα τῆς κεφαλῆς εἶνε ὁ πῖλος τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φορῶμεν μόνον ὅταν ἐξηρχόμεθα ἐκ τῆς οἰκίας μας. Τὸ νὰ φορῇ τις τὸν πῖλον τοῦ ἐντός τῆς οἰκίας, ἐκτός ὅτι εἶνε ἀπρεπές, εἶνε πρὸς τοὺς καὶ πολὺ ἐπιβλαβές, διότι ἐκπιθόμενος ἀκολουθῶς εἰς τὸν ἀέρα δύνεται νὰ πάθῃ πόνους τῶν ὀδόντων, τῶν ὠτων, τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τόσα ἄλλα κακά.

Πρὸς ὅλα ταῦτα ἄς μὴ λησμονήσωμεν οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Διαπλάσεως», ὅτι τὰ ἐνδύματα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε καθαρὰ, διότι ἡ καθαριότης τῶν ἐνδυμάτων δεικνύει ἄνθρωπον

φιλότιμον καὶ εὐγενεῖς ψυχῆς, ἐνῶ ἡ ἀκαθαρτία τῶναντίον ἀνήθρῶν, κακῶς ἀνατετραμμένων, καὶ φαῦλον.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

* * Ἡ χρησησθένεια ἀνακληροὶ πολλὰ ἄλλα προτερήματα ἀνευ βλαβῆς τῆς χρησησθένειας οὐδὲν προτέρημα δύναται νὰ ἔχῃ ἀξίαν. Οὐδέποτε πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς στερομένους χρησησθένειας, ὅφ' ἔσων δῆποτε ἄλλων προτερημάτων καὶ ἀν κοσμώνται οὗτοι.

(Βασίγκτων).

* * Προσπάθει νὰ μὴ κατασπαταλήσῃς τὰ χάλκινα νομίσματα, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ταχέως θὰ ἴδῃς αὐτὰ ἀντικαθιστάμενα διὰ χρυσῶν. (Διάφοροι συγγραφεῖς).

ΠΡΟΒΑΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

47.

Α * * * * * * * * *
* * * * * * * * * *

48.

Πῶς συναρμολογοῦμενοι οἱ δέκκ ἀριθμητικαὶ χαρακτήρες σχηματίζουσιν ἄνθρωπινον κεφαλὴν;

49.

Τίνος ἀριθμοῦ, διὰ τοῦ 2 ἀρχομένου, τὰ 3/4 τὸ 1/5 καὶ τὰ 5/8 αὐξανόμενα κατὰ 72 παρέχουσι τὸν ἀριθμὸν 500;

Ναύπλιον.

ΑΘ ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ.

50.

Ὅταν μὲν ἔχω κεφαλὴν τὸ πᾶν καταβροχιζῶ. Μὴ ἔχω δὲ τὴν κεφαλὴν φῶς εἰς τὴν γῆν κοιμίζω. Ἐν Φούρνοις. Γ. Ν. ΚΤΕΝΙΑΔΗΣ.

51.

Τροφὴν σοῦ δίδω, φίλε μου, καὶ ζῶν καὶ φόνου- μένον.

Ὅταν κοποῦν τὰ ἄκρα μου γελᾷ τὸ ἀπομένον.

ΑΘ ΣΩΤ.

Δι' ἔλλειψιν χώρου ἀναθέλλομεν τὴν δημοσίευσιν τῶν αὐτῶν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

ΑΥΘΕΙΣ.

42.

Ἄν δὲν δαμάσῃς τῆς ψυχῆς
τὰς πρὸς κακίαν κλίσεις.
Ἐλευθερὸς καὶ δυστυχῆς,
Ὡ παῖ, θὰ καταντήσῃς.

ΛΑΒΕ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

43.

Τῶν ἐξῆς ὀκτὼ διηρηθῶν ἀριθμῶν: 12, 21, 24, 42, 36, 63, 48 καὶ 84.

44.

Ἡ χελιδὼν.

45.

Κίον.—Κύων.

46.

Ὁ τοκογλύφος.

Σημ. Παρακαλεῖται ὁ ἀναγνώστης νὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ τοῦ 46 αἰνίγματος «Ὡς σπέρμα τὴν μελάνην» ἀντὶ τοῦ ἐσφαλμένως τσθέντος ἀπὸ σπέρμα ὡς μελάνην».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΥΤΕΡΗΝ. Ὁ κ. Δημήτριος Γρ. Καμπούρογλου, διδάκτωρ τῆς Νομικῆς καὶ δικηγόρος, ἀναγγέλλει τὴν ἐπανάληψιν τῆς ἐκδόσεως τῆς «Εὐτέρπης», ἣν πρὸ εἰκοσι καὶ δύο ἐτῶν ἐξέδιδεν ὁ μακαρίτης πατήρ του τόσον εὐδοκίμως, ὥστε δὲν ὑπῆρχε γωνία τῆς οἰκουμένης παρ' Ἑλλήνων εἰς ἣν δὲν ἀπεστελλετο. Ὁ κ. Καμπούρογλου συνεστειρισθεὶς μετὰ τοῦ δικαστοῦ κ. Χρ. Δεδῆ, καὶ ἔχων αὐθορμήτους ἀρωγὰς πολλοὺς διακεκριμένους λογίους ὑπόσχεται νὰ ἀναδείξῃ τὴν «Εὐτέρπην» ἀξίαν τοῦ παρελθόντος τῆς. Ἡ «Εὐτέρπη» θὰ ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς εἰς σχῆμα μέγα τέταρτον, ἕκαστον δὲ φυλλάδιον θ' ἀποτελεῖται καὶ νῦν ἐκ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων. Ἡ ἐτήσια συνδρομὴ ὀρίσθη εἰς 12 φρ. ἐν Ἀθήναις. 14 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 20 διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Εἶναι δὲ προπληρωτέα. Συνδρομητὰ ἐγγράφονται καὶ ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας.

—«Δυρεκά» Ἀλεξ. Κατακουζηνοῦ. Ἀθήνησι, ἐκ τοῦ τυπογραφικοῦ «Παρνασσοῦ», 1879. 16ον σελ. 127. δρ. 2.

—Ἡ θουάτηρ τοῦ Τερεσιῶου καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Δημίου, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ. 16ον, σ. 63. δραχ. 1. [Ἔργα τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ Ἡαίγνια ποιητικά. — Μύθοι.—Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος.—Ἐρωτικὸν χαρτοπολάκιον.—Βετλῆ, μεταφράσεις ἰταλικῶν μελοδράματος].

ΔΥΟ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΑΝΤΙ ΕΝΟΣ

Ἐπειδὴ ἡ ἐκδοσις αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν ἤρξατο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Φεβρουαρίου, ἔπρεπε τὸ πρῶτον αὐτῆς ἔτος νὰ λήξῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου 1880. Φρονούντες ὅμως ὅτι προτιμώτερον εἶνε εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκάστου νέου ἔτους νὰ ἀρχώμε-

θα καὶ νέου τόμου αὐτῆς Διαπλάσεως» θέλομεν ἐκδόσῃ καὶ διανεμῇ πρὸς τοὺς μικροῦς μας συνδρομητὰς δύο φυλλάδια ἀντὶ ἐνός κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Δεκεμβρίου. Οὗτοι δὲ πρὸ τοῦ νέου ἔτους 1880 συμπεληροῦνται ὁ α' τόμος καὶ λέγει ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῶν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος συνδρομητῶν μας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΠΑΣΑΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
ΚΑΙ ΛΑΜΒΑΝΟΥΣΙ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΑΠΟ ΤΟΥ Α' ΑΡΙΘΜΟΥ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ μὲν ἐν τῷ κεντρικῷ Γραφεῖοι, ἐν ΚΕΡΚΥΡΑ παρὰ τῷ κ. I. B. Τριβυζῆ, δικηγόρῳ, ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ ἐν τῷ Γραφεῖοι τῆς *Kóthmav*, ἐν ΚΑΛΑΜΑΙΣ παρὰ τῷ κ. Γ. I. Χρυσοστάθῃ, ἱατρῷ, ἐν ΣΚΙΑΘῷ παρὰ τῷ κ. Δ. Ν. Σαγιῶν, ἐν ΑΤΤΑΛΑΝΤῇ παρὰ τῷ κ. Κ. Δ. Λάμπρῳ. Ἐν ΧΙΩ παρὰ τῷ κ. Θεοδ. Κεράβῳ, ἐν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Γεωρ. Ἀσδέρῳ. Ἐν ΕΦΕΣῷ παρὰ τῷ κ. Ζ. Γεωργιάδῃ. Ἐν ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῇ παρὰ τῷ κ. Γεωρ. Ἀγγ. Λόφτσῳ. Ἐν ΧΑΝΙΟΙΣ παρὰ τῷ κ. Γ. Στρατηγάκῃ. Ἐν ΗΒΝΟΥΣ παρὰ τῷ κ. Ὁδ. Κουζλέλῃ,

ἘΝ ΠΑΣῃ Α' ἈΛΛῃ ΠΟΛΕΙ ἢ ΧΩΡΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἐμπεριεχομένης τὴν ἐτήσιαν συνδρομὴν τοῦ αἰτούντος καὶ ἀπευθυνομένης εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις κεντρικὸν Γραφεῖον αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἴτε προτερχόμενοι παρὰ ταῖς κυρίας καὶ κυρίους διμοδιδασκάλους καὶ ἐλληνοδιδασκάλους πρὸς οὓς καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας διὰ τῆς ἀκολουθοῦ ἐγκυκλίου του εἰσῆστῃς νὰ φροντίζωσιν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν.

Ἄριθ. Πρωτ. 2040.

Περὶληψίς

Διςκπ.

Περὶ μηνιαίου περιοδικοῦ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΕΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρὸς τοὺς ἐλληνοδιδασκάλους καὶ δημοδιδασκάλους

Ἡ Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» περιοδικὸν κατὰ μῆνα ἐκδιδόμενον τῇ συμπράξει λογίων ἐδικῶν περὶ τὰ παιδαγωγικὰ περιέχει εὐχυμὸν καὶ εὐληπτον ὕλην χρήσιμον πρὸς τὴν ἐπίρρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ ἰδίως αἰσθήματος τῶν παιδῶν καὶ ἐπιτηδεῖαν, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου φυλλαδίου συνάγομεν, πρὸς ἡλικίαν αὐτῶν μόρφωσιν.

Ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ἐκδόσεως τόσῳ ὠφελίμῳ καὶ τόσῳ εὐάνῳ τῇ ἀπαλῇ ἡλικίᾳ περιοδικοῦ, ἐγκλιόμεν ὑμῖν ἀντίτυπα τῆς ἀγγελίας τῶν ἐκδοτῶν καὶ συνιστῶμεν νὰ προτρέψητε τοὺς δυνάμενους καὶ βουλομένους νὰ ἐγγράφωσι συνδρομηταί. Τὰς ἀγγελίας θέλετε ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Μαρτίου 1879.

Ὁ Ὑπουργός

ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ.

Γωάννης Ἐμμανουήλ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ: ἐν Ἑλλάδι φρ. 2. Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ φρ. 3.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ αὐτῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, ὁδὸς Ἑρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικαράς.